

Lezingen: Num. 6,22-27; Luc. 2,16-21

Bij het aanbreken van het nieuwe jaar vannacht hebben we allerlei wensen uitgewisseld: Zalig Nieuwjaar, gelukkig Nieuwjaar, de beste wensen! Zeker dit laatste blijven we de komende dagen nog geregeld tegen elkaar zeggen. Juist op een moment als de jaarwisseling is er dat besef dat we nooit echt helemaal weten wat ons te wachten staat. En wat kunnen we dan beter doen dan elkaar maar het beste wensen. Samen het nieuwe jaar ingaan, op hoop van zegen.

Het Latijnse woord voor zegenen is benedicere, dat betekent letterlijk 'iets goeds zeggen'. Iemand zegenen wil dus zeggen: vanuit een bepaalde betrokkenheid en verbondenheid hem of haar geluk toewensen. 'Ik hoop voor jou op het beste!'

Ook in de liturgie van vandaag komen zogezegd nieuwjaarswensen tot ons. In de eerste lezing reikt God woorden aan waarmee we elkaar kunnen zegenen. Kernwoorden in deze zegen zijn: behoeden, de glans van Gods gelaat, genadig zijn, vrede schenken. Op het eind van de lezing wordt duidelijk dat deze kernwoorden samen eigenlijk Gods naam vormen. Dit sluit naadloos aan op het slot van de evangelielezing waar het pasgeboren Kind de naam Jezus krijgt. Want de naam 'Jezus', in het Aramees 'Jesjoeah', betekent 'God redt'. Met andere woorden, in deze naam gaan de kernwoorden schuil waarmee God zijn eigenheid omschrijft, als een naam en zegen tegelijk. De naam 'God redt' houdt dus de belofte in dat Jezus mensen zal behoeden, ze genadig zal zijn, vrede zal schenken. En op deze wijze zal hij dan de glans van Gods gelaat over de wereld spreiden. 'Heden is u een Redder geboren', zo wordt dan ook de geboorte aangekondigd van dat Kind waarin God ten volle aan het licht zal komen, dat de naam van God ten volle waar zal maken. Dat Kind dat een zegen zal zijn voor de wereld, voor ons.

De eersten die dit te horen krijgen zijn herders, niet gezien door overheden, wel door God, die in de Schrift opvallend vaak zelf Herder wordt genoemd. De herders weten zich nu gezien en haasten zich naar Bethlehem. Daar vinden ze Maria en Jozef en het pasgeboren Kind in de kribbe, gewikkeld in doeken, alles precies zoals de engel hun had gezegd. Na alles wat de herders gehoord en gezien hebben, kunnen zij nu niet meer zwijgen. In geuren en kleuren vertellen ze wat ze over dit kind te weten zijn gekomen. Verbazingwekkend voor iedereen! Het getuigenis van de herders laat met name Maria niet onberoerd. Zoals Lucas beschrijft: 'Maria bewaarde al deze woorden in haar hart.' De woorden van de herders blijven haar bezighouden, zoals ze hopelijk ook ons bezig blijven houden.

Wat in het evangelie van vandaag over de herders wordt verteld is eigenlijk een mooi voorbeeld voor ons, die als herders in het veld van het leven verblijven. Wanneer wij na het bezoek aan de stal ons pad door het leven vervolgen, op weg het nieuwe jaar in, dan is het aan ons om die boodschap van de geboorte van dat Kind, 'God redt', bekend te maken en, meer nog, dit op onze manier handen en voeten te geven. Op deze wijze kan het Licht, wat vorige week met Kerstmis onder ons is gekomen, ons helpen in het ongewisse van het nieuwe jaar de weg te vinden. Want in navolging van dat Kind, in wie God ten volle aan het Licht is gekomen, kunnen ook wij mensen behoeden, ze genadig zijn, vrede schenken. En zo elkaar tot zegen zijn op onze 'Geloofsweg samen', zoals het motto van de Onze Lieve Vrouwe parochie luidt. Niet alleen in 2026, maar alle dagen van ons leven.

Dat dit zo mag zijn.

Ruud Willemsen ocd